

MESEČINA I SPERMA

– vizuelni monolog –

Uzalud pitanja,
Mehuri u ušima, okruženje
Unošenje u lice
– još sam zaslepljena,
iz mene još otiče
naravoučenije

Ma gde se ovoga časa stišavao
Panonski kolaps, među krpama maglenim
Na vrbovim krestama u crnoj usijanoj
Peni naboja iz zapamćenog zadružnog zida
Ili bliže, malo bliže, već u vreme hip-hopa ili
Alternativnog bilja ostruganog s folije
nakon magnetne rezonance

Neće se vratiti ni dah ni puls
Ovo više nije za pamćenje
Ovo je poslednji pir primata
Zasutih konfetama matičnih ćelija.
Nemaštinom i nejasnoćom
Nakon istorijskih poskočica
I ne kajem se ovako vidljiva i svetlucava
Poškropljena po stomaku i licu
Ja skorašnja sluškinja, sestrice,
moma i družbenica, aktivistkinja
Članica, pripadnica,
nevladina ljubavnica
službena sluznica u belim hodnicima
udavača i maćeha sveže aplicirana
dublerka, beskonačna i subjektivna
u sopstvenom orgazmu, u ličnoj
bezvazdušnoj bezvoljnosti
iskorišćena
ostavljena
ovako
u sramu, u srimi.

FORENZIJA, KONAČNA VERENICA

Pijavica iz hladnog uha utopljenice
Njen blatnjavi, travnati svlak
Preobraziće se u debelu koru drveta
U utrobi, vižljastom pramenu crnomodre vlage
U sluznoj peni i mokrom peščanom brašnu
Okameniće se grafitno srce
Iz lešine pisaljka
I kroz mutni talog tišine
Zacakliće samo šum kojim trošni vrh ostavlja
Po dnu od hartije trag
Bezglasan a čitak kô onaj poslednji izdah
Iz davne vode, iz pasusa dubine,
pretekst bez daha i znaka
težak, zlobno potmuo
kô krkljanje testere kroz stablo višnje

olovčice, olovčice
pisaljko od tuča i peska,
s tragom poslednjeg umakanja
u hladnu pljuvačku
u školjku od svetla i rupe
u vrtu teških metala
među usijanim rundelama
skakućući po ringlama
šiljata kô kristalna rečca
ne spopala te, ne pripitomila
daleka obalska jasnoća
ostani
kolac za kasnog svica
beleg neplivača.

LEDENI NARCIS

sve stoji
ćuti i senči
ono odozgo se taloži
ono odozdo isparava
ni glasa, ni javke, ni znaka
iznutra se samo obrušava
sad već bezbojna i nemušta oplata
sveti se neizbežno sklonište
cvili samosažaljenje,

moj potomak je u pravu
iz ovog simpatičnog bezizlaza nije mi lako otići
polovina prtljaga je spakovana
poslušna, pitoma
polovina razbacana, neprekoračiva
reži ljutita i povređena

ni nestrpljenja iznutra
ni očekivanja spolja
stvor kog je iz njega samog istisnuo demon
ostavio i bez sna i bez zebnje
ljuštura u kojoj praznina
nakon disanja i svih poruka
oponaša uzaludnu pristrasnost

BOGORODICA NA LITJI U TRANZITANIJI

Kombi, znoj i suze
Odasvud, bolesna, vrela rosa
Krošnje duvanskog dima
I lenje usputne ptičurine

Naokolo žandari
Modro-perutavi ljudski venčić
opasačko kolo
Na gumenom podu pasoši nejasnoće
A s druge strane lima fišeci moždanog brašna
Skupi, sitni kolači
Gologlave, kornjačaste vođe puta
Gazde od prevoza,
vlasnici otrovne letilice i svega naokolo
izdužuju i skraćuju vratove kroz ogrlice
mašaju se za creva, jetru, plućnu maramicu
za kosti i džepove pod glatkim oklopom

sviće, kao nekad, za pusta života,
dan skromno nepredvidiv
izdiše auspuh, proleće ševa, kenja zec-divljak
puca zrela i prašnjava ravnica
ubija carinika – anđela,
rumenog *princa od pelinkovca*
izlaze jedna po jedna, bunovne mironosnice
drhture neispavane gracije
neme horistkinje
pune turskog veša
nemačkih parfema i ruskih tableta

i s njima majka nad majkama
jedina u spokoju sva
lepša, veća i jača
od kornjača i plavog venca
s korpom od vrbovog pruća
punom mobilnih karamela,
punom daha, straha i usana
odanosti i smrtnosti smerne

gleda niz odlazeću plavet
očima priziva Dete

NAČELNI EPILOG

Dovde stigoh sledeći nenapisano

Govorih u sebi

Da bi se razumelo

Baš ovako

sa zlatnim zakašnjenjem,

da bi talozi i iseći

da bi sećanje i samopovređivanje

bili bolji od iskaza,

jači od slovnih virusa

otporni na opštu trulež

i znakove logičke terapije

niti da znači niti da kazuje

nego

da zrači, da emituje

pre ritma i teksta

pre poruka i opstipacija

treperio je kristalni trun

između ćutanja i kože

zasenjivao i zaslepljivao

i samo se najuporniji, premoreni sjaj

neizbežan i ličan

preobrazio u nameru

i zapao tamo u moždanu plavet

pokrenuo prste i usne

otisnuo se kroz strmi šapat